

Rep. Nr. 23/11

*

AR. NA-060-09

*

KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 17.05.2011

BESLISSING

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

In de zaak van

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare
instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150
Brussel, Tervurenlaan 211,

Eiser, voor wie zijn verschenen, dr. B...,
geneesheer-inspecteur, en dhr. C..., attaché,
ambtenaren bij eiser.

Tegen

Dokter A..., inwendige geneeskunde, wonende
te XXXX.

Verweerder, die persoonlijk verschijnt.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 22 maart 2011 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 8 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV;

*

* *

1 RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier neergelegd door eiser;

- het verzoekschrift van eiser, neergelegd op 18 februari 2010 en met een aangetekende brief van 22 februari 2011 ter kennis gebracht aan verweerder;
- de verklaring van verschijning namens verweerder van 8 maart 2010;
- de conclusies van verweerder van 29 mei 2010;
- de conclusies van eiser van 18 augustus 2010;
- de oproepingsbrieven van 15 februari 2011;

Gehoord op de openbare terechtzitting van 22 maart 2011:

- dokter B..., in de uiteenzetting van het technische luik van de middelen namens eiser;
- de heer C... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen namens eiser;
- Dokter A... in de uiteenzetting van zijn middelen en laatste woord.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld ten laatste op 17 mei 2011, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

*
* *
*

2 VOORWERP VAN HET GESCHIL

Er werd een onderzoek ingesteld door eiser naar de realiteit en conformiteit van de prestaties die door verweerder zijn aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Verweerder wordt ten laste gelegd de volgende inbreuk te hebben gepleegd :

Dr. A... rekent ten onrechte meermaals per dag verstrekking 214211-214222 "Studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂" aan voor de continue monitoring van de CO₂ bij beademde patiënten.

Subsidiar werd ook het bijkomend honorarium voor de 's nachts, tijdens het weekend of op een feestdag verrichte dringende verstrekkingen, ten onrechte aangerekend.

In de periode van 29 maart 2003 tot 22 november 2004 werden 4.215 verstrekkingen bij 187 verzekerden ten laste gelegd en dit voor een bedrag van € 29.591,29. Dit bedrag werd niet terugbetaald.

*
* *

3 STANDPUNT VAN PARTIJEN

3.1 Standpunt van verweerder

1 Verweerder stelt dat alle aangerekende verstrekkingen overeenkwamen met reële validatiemomenten in het medisch dossier van de betreffende patiënt. Deze verstrekkingen zijn ook uitsluitend verricht bij kunstmatig beademde patiënten met kritieke pathologie waarbij een intensieve opvolging zeker gewettigd was.

Ook de dringendheidstoeslagen werden enkel aangerekend voor verstrekkingen die effectief 's nachts, tijdens het weekend of op een feestdag werden gevalideerd.

2 Voor de verstrekkingen van artikel 13 van de nomenclatuur is telkens vermeld of ze beperkt zijn tot éénmaal per dag of tot het aantal dagen per opnemingsstijdvak.

Bij de ten laste gelegde verstrekking 214211-214222 is geen dergelijke beperking terug te vinden. Verweerder is derhalve van oordeel dat deze verstrekking kan worden aangerekend, telkens wanneer zij werd uitgevoerd.

Bovendien zijn er hierover geen interpretatieregels opgesteld door de Technisch Geneeskundige Raad.

3 Verstreking 214211-214222 betreft de "Studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂". De techniek waarmee dit gebeurt, wordt niet omschreven in de nomenclatuur.

Met de door verweerder toegepaste techniek kan het aantal bloedgasbepalingen gereduceerd worden, zodat in feite een besparing wordt gerealiseerd in aan de ziekteverzekering aangerekende verstrekkingen.

4 Verweerder stelt niet op de hoogte te zijn geweest van de "jarenlange stelling" van eiser in verband met de thans betwiste interpretatie van nomenclatuurnummer 214211-214222. Verweerder was niet op de hoogte van de brief gericht aan twee verpleeginrichtingen.

Als twee inrichtingen worden geïnformeerd over de door eiser ingenomen stelling/interpretatie van een nomenclatuurnummer, dan dienden ook de andere inrichtingen die het zelfde nomenclatuurnummer aanrekenen, hierover te worden ingelicht.

Verweerder stelt bovendien weet te hebben van inrichtingen waar inspecteurs van eiser de door hem toegepaste aanrekeningsmethode wel hebben aanvaard.

5 Verweerder stelt tenslotte dat hij zich geenszins heeft bezondigd aan overconsumptie. De frequentie van de bepalingen werd aangepast aan de ernst van de pathologie. De meest frequente bepalingen komen slechts zeer uitzonderlijk voor en bij de meest onstabiele patiënten.

Om interpretatieproblemen inzake de toepassing van het betreffende nomenclatuurnummer te vermijden, heeft verweerder reeds geruime tijd geleden een voorstel tot herziening van de nomenclatuur van artikel 13 ingediend bij de Technisch Geneeskundige Raad. Tot op heden is dit nog steeds in bespreking.

Verweerder vraagt bijgevolg de vordering als ongegrond af te wijzen.

3.2 Standpunt van eiser

1 Eiser stelt dat de bepalingen van de nomenclatuur van openbare orde zijn en derhalve strikt moeten worden toegepast. Bovendien sluiten goede trouw en/of onwetendheid van de zorgverlener, het opleggen van maatregelen niet uit. De processen-verbaal, waarvan het tegenbewijs niet werd geleverd, bieden voldoende waarborgen van juistheid en nauwkeurigheid van de ten laste gelegde inbreuk op de wets- en verordeningbepalingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering.

2 Wat betreft het meermaals per dag aanrekenen van verstrekking 214222 voorziet artikel 13 van de nomenclatuur geen specifieke beperking. Maar de medische techniek en praktijk maken dat de bewaking van de hart- en longfunctie noodzakelijkerwijze continu gerealiseerd wordt, wat het beperken van de vergoeding van de verstrekking 214211-214222 N7 tot één keer per dag verantwoordt.

Eiser stelt dat dit reeds jarenlang zijn stelling is geweest en verwijst hiervoor naar documenten gericht aan twee verschillende verpleeginstellingen.

Hoewel het aantal aangerekende verstrekkingen 214222 inderdaad correleert met het aantal "validatiemomenten", is eiser van oordeel

dat het CO₂-gehalte continu wordt bewaakt bij beademde patiënten, zodat maar één verstrekking 214222 kan worden aangerekend.

Bijgevolg mag voor de beademing (en de hartmonitoring) slechts dringendheidshonorarium worden aangerekend op de dag van de installatie. De dringendheidshonoraria die werden aangerekend voor de capnografie vanaf de tweede dag van de beademing, werden als ten onrechte aangerekende verstrekking weerhouden.

3 De bewoording van de verstrekking 214222 spreekt inderdaad van "studie van de alveolaire CO₂". Er is geen "letterlijke" beperking beschreven in de nomenclatuur. Niettemin gebeurt de opvolging van de beademde patiënt door een continue gaswaardemeting. De intellectuele opvolging van deze gasmonitoring gebeurt door verweerder door gebruik te maken van "validatiemomenten". Nochtans blijft het één studie. Indien elk validatiemoment van een continue gaswaardemeting een studie zou zijn, dan zou het aantal studies per dag tot oneindig kunnen oplopen.

4 De zorgverlener die aanvaardt verzekerden te verzorgen of daaraan meewerkt (en hiervoor een RIZIV-nummer verkrijgt), wordt een vrijwillige medewerker van een openbare dienst. Deze gaat door zijn bereidheid tot medewerking aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering meteen de verbintenis aan niets te doen dat de goede werking van de dienst kan schaden.

Van iedere zorgverlener wordt dan ook verwacht dat hij voldoende kennis heeft van de vigerende reglementaire bepalingen, en meer specifiek, van de nomenclatuurcodes die specifiek tot het domein van de inwendige geneeskunde behoren.

De ten laste gelegde feiten zijn volgens eiser afdoende bewezen. Bijgevolg vordert eiser de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van € 29.591,29.

*
* *

4 BEOORDELING IN RECHTE

4.1

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat partijen het erover eens zijn dat alle door verweerder aangerekende verstrekkingen met nomenclatuurnummer 214211-214222 overeenkomen met een reëel validatiemoment, vermeld in het medisch dossier van de betreffende patiënt.

Ook de dringendheidstoelagen werden enkel aangerekend voor verstrekkingen die effectief 's nachts, tijdens het weekend of op een feestdag werden gevalideerd.

4.2

De voorliggende betwisting betreft derhalve (enkel) het feit of nomenclatuurnummer 214211-214222 al dan niet meermaals per dag mag worden aangerekend, nl. telkens als er een zgn. "validatiemoment" wordt ingelast.

4.2.1

Het socialezekerheidsrecht wordt geacht de openbare orde te raken (Arbh. Antwerpen, 14 februari 1992, *T.S.R.*, 1993, 390 (samenvatting)). Een instelling belast met een openbare dienst, zoals een sociale zekerheidsinstelling mag slechts strikt de voordelen toekennen waarin de wet voorziet, zoniet worden gelden afgewend van hun wettelijke bestemming en onttrokken aan de gemeenschap van gerechtigden, wat de werking van de openbare dienst in het gedrang brengt (VAN EECKHOUTTE, W., *Sociaal compendium Socialezekerheidsrecht*, Kluwer, 2010-2011, 106).

De nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen is van openbare orde (Arbh. Antwerpen, 28 februari 2006, *Soc. Kron.*, 2006, 476), en dient derhalve strikt te worden geïnterpreteerd. Er kan hieromtrent niet geoordeeld worden naar billijkheid (Arbh. Antwerpen, 22 februari 2005, *Soc. Kron.*, 2006, 473).

Aan de voorgeschreven reglementering mag niets toegevoegd of gewijzigd worden, naar eigen interpretatie gebaseerd op billijkheidsgronden, sociale overwegingen of het belang en comfort van de patiënten (cfr. *Informatieblad RIZIV* 1996/3 bladzijde 365 e.v., noot van mevrouw de GHELLINCK onder het arrest van het Arbeidshof te Bergen d.d. 13 december 1995).

4.2.2

Artikel 13 § 1 van de nomenclatuur bepaalt bij nomenclatuurnummer 214211-214222:

"Studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂ N 7"

Hierbij wordt geen enkele tijdsindicatie vermeld.

De Kamer van eerste aanleg stelt vast dat er bij de andere nomenclatuurnummers vermeld in artikel 13 § 1 wel systematisch een tijdsindicatie is vermeld, bijvoorbeeld:

- nummer 211013 – 211024: de eerste dag	N 192
- nummer 211035 211046: van de 2e tot de 21e, <u>per dag</u>	N 168
- nummer 211175 – 211186 Van dag 1 ^e tot en met 28 ^e , <u>per dag</u>	N 100
- nummer 211190 – 211201 vanaf dag 29 ^e , <u>per dag</u>	N 40
- nummer 211116 – 211120 de eerste dag	N 192
- nummer 211131 – 211142 de tweede, derde en vierde dag, <u>per dag</u>	N168

enz.

Aangezien er bij de andere nomenclatuurnummers wel systematisch een tijdsindicatie/beperking “per dag” is vermeld, en bij het thans voorliggende betwist nomenclatuurnummer 214211 – 214222 niet, is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat dit inderdaad telkens kon worden aangerekend wanneer er een “studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂” werd gedaan, zonder dat dit beperkt diende te worden tot één aanrekenbare prestatie per dag. Hiermee werd geenszins afbreuk gedaan aan het gegeven dat de nomenclatuur strikt dient te worden geïnterpreteerd en werd niets aan de voorgeschreven reglementering toegevoegd of gewijzigd.

4.2.3

Verweerder merkt overigens terecht op dat de nomenclatuur niet vermeldt welke specifieke techniek dient te worden gebruikt bij de “*studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂*”.

De Kamer van eerste aanleg is van oordeel dat de door verweerder toegepaste techniek waarbij deze “studie” op een aantal welbepaalde validatiemomenten wordt uitgevoerd, effectief valt onder hetgeen bepaald wordt in nummer 214211 – 214222.

De loutere continue gaswaardemeting bij beademde patiënten waarnaar eiser verwijst, kan immers niet als “studie” worden beschouwd. Voor een studie is immers steeds een interventie van een zorgverstreker (verweerder of één van zijn collega’s) nodig. Deze interventie gebeurt op een zgn. “validatiemoment”.

Dat de aangerekende prestatie werkelijk een “studie” betreft, blijkt tevens uit het feit dat de zorgverstreker telkens ook het nodig aantal validatiemomenten bepaalt, afhankelijk van de toestand van de patiënt.

De door verweerder aangerekende verstrekkingen, inclusief de dringendheidstoeslagen, zijn derhalve correct aangerekend.

4.3

De Kamer van eerste aanleg wenst tenslotte nog op te merken dat zij niet begrijpt waarom eiser indien hij verwijst naar zijn “jarenlange stelling” in verband met de interpretatie/toepassing van

nomenclatuurnummer 214211-214222, deze enkel meedeelt aan twee zorgverstrekkers (verpleeginrichtingen) zonder hierover te communiceren met alle betrokken zorgverstrekkers.

4.4 Besluit

Gelet op:

- (1) de afwezigheid van een specifieke tijdsbepaling in nomenclatuurnummer 214211-214222, terwijl deze wel is opgenomen voor de andere nomenclatuurnummers bepaald onder artikel 13 § 1,
- (2) de door verweerder gehanteerde techniek, die wel degelijk als "*studie van de eliminatie van de alveolaire CO₂*", kan worden beschouwd,
- (3) het feit dat deze "studie" telkens effectief is uitgevoerd wanneer deze werd aangerekend,
- (4) het feit dat eiser allerm minst duidelijk is in de communicatie van de manier waarop hij stelt het betreffende nomenclatuurnummer "jarenlang" te hebben geïnterpreteerd,

is de Kamer van eerste aanleg dat verweerder de ten laste gelegde verstrekkingen wel degelijk correct heeft aangerekend.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak

Stelt dat de vordering van eiser als ongegrond dient te worden afgewezen.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 17 mei 2011 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;

- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Sara SABLON

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara SABLON, magistraat-voorzitter, en dokters Viviane VAN ELSHOCHT en Hugo COPPENS, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede dokters Jean-Pierre BAEYENS en Bart DEHAES, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het artsencorps.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege verwijlntresten op aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag volgend op de datum van de beslissing (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering de beslissing niet op (art. 156, § 2, tweede lid).